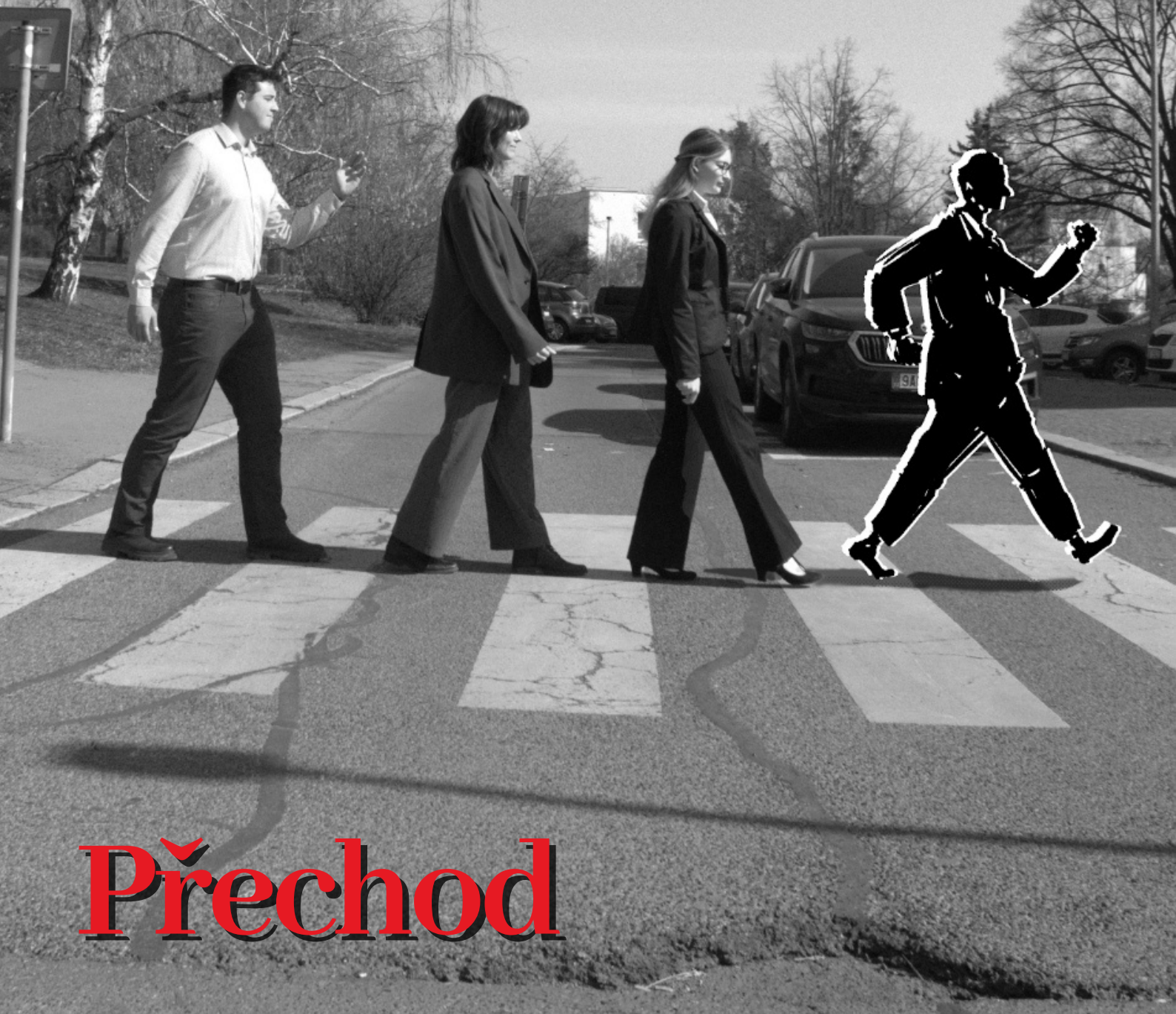

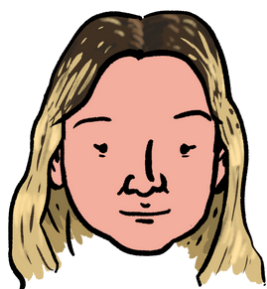
PRESTIŽNÍ STUDENT

15. 4. 2025

Přechod

ČLENOVÉ REDAKCE

**PÁŤA
ALBERTOVÁ**
2.B

**PÁJA
CHALUPOVÁ**
4.B

**ANIČKA
VERNEROVÁ**
4.B

**MAJDA
MAJNEROVÁ**
3.B

**ELIŠKA
DOLEŽÍLKOVÁ**
3.B

**ŠIMON
ROSKOVEC**
3.D

**EVI
VACKOVÁ**
4.B

**JONÁŠ
HRMO**
2.B

**MAREK
BARBUŠ**
4.B

**MAJDA
SODOMKOVÁ**
2.C

**KRISTÝNA
SIEGLOVÁ**
3.B

**MAJDA
KOZLOVÁ**
3.B

**THEO
DIAN**
3.A

**JOHANKA
KRACÍKOVÁ**
2.B

**VOJTA
VERNER**
1.D

**MARKÉT
KUBÁČOVÁ**
1.D

OBSAH

GRAFIKA

Páťa Albertová
Johanka Kracíková
Majda Majnerová
Pavla Chalupová
Vojta Verner
Eliška Doležilková
Theo Dian
Markéta Kubáčová

ILUSTRACE

Šimon Roskovec

KOREKTURA

Anička Vernerová
Majda Majnerová

TITULNÍ STRANA

Šimon Roskovec
Evi Vacková

Úvodník	3
Děkujeme, odcházíme	4
Nejbohatší student z Arabské	5
Přechody francouzských politických režimů	7
Přechod na střední	9
Přechod ignorovaný patriarchátem	10
Comeback skinny džínů?	11
Od pyramid k semaforům	13
Neplatí stát, zaplatí to studenti	14
Divadlo Lampion kontroverze	15
Doprava, doleva a pak zas doprava	17
Přechod hor a treking: Bude váš batoh vážit více, než vaše vůle žít?	19
Přechod politiků na sociální sítě	21
Velikonoční beránek	22

Jaro už je zase tady a s ním přichází i mnoho nových věcí. Ačkoli mě první jarní z matiky mine obloukem, rozhodně mě nemine nové dubnové číslo. Moc ráda se utěšuji, že stačí jen jedna frustrace v životě. Matematika ode mne dostává tuto cenu většinu času, ale tentokrát se na první příčku vyšplhaly mé nové šéfredaktorské povinnosti, jako dopsat včas úvodník, lolec (:

Kromě povinností a menších starostí moje nová funkce přináší i vděk. Redakce, které jsem už nějakou dobou součástí, je plná skvělých lidí, bez kterých by žádné z čísel nemohlo vyjít. Jsem za všechny z nich moc vděčná.

Jaro je také období přechodu. Ať je to přechod mezi ročním obdobím, přechod na střední školu, nebo přechod jiného šéfredaktora. Právě přechody jsou momenty, které nás posouvají dál.

V tomto kulatém čísle jsme se rozhodli podívat na přechody z různých úhlů. Dozvíte se například o samotné historii přechodů, o postupné infiltraci politických stran na soc. sítě či o přechodu hranic.

Příjemné čtení Vám přeje
šéfredaktorka
Patricia Albertová

Šéfredaktorka

Děkujeme, odcházíme

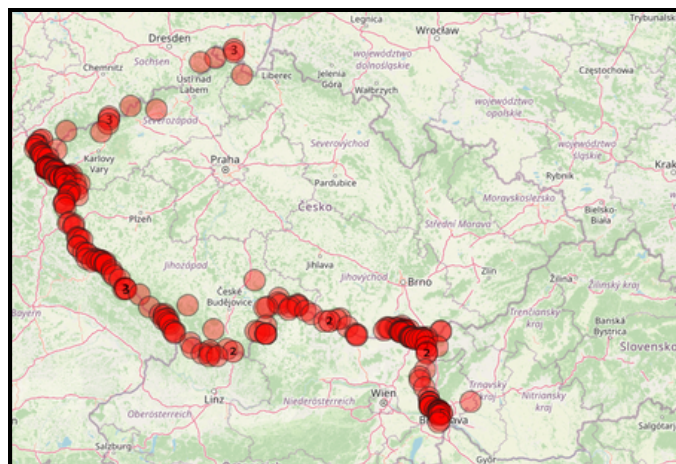

Jednou z hlavních věcí, kterých chtěl nový režim v roce 1948 dosáhnout, bylo absolutní uzavření státních hranic. Podle propa-gandistických snímků z padesátých let se jednalo o snahu o *přerušení spojení zbytků naší reakce se zahraničními teroristickými a vyzvědačskými centrály*. Samozřejmě šlo ale spíše o to, aby zabránili Čechoslovákům v přechodu přes železnou oponu.

Tři roky od nastolení diktatury byla v několikakilometrovém pásmu v blízkosti hranic vytyčena hraniční a zakázaná pásma, z nichž bylo mnoho obyvatel vysídleno. Samot-nou hranici potom hlídala Pohraniční stráž, složená z *politicky spolehlivých* vojáků, ale i mladých branců. V okolí hranice byly tři ploty s ostnatými dráty, jimiž procházel elektrický proud. Mezi lety 1952–1957 byly hranice dokonce podminovány. Protože ale miny buď explodovaly samy od sebe, nebo naopak vůbec, byly odstraněny. (fakt fail)

Z oficiálních dat vyplývá, že za dobu komunistického režimu Československo opustilo okolo 200 000 emigrantů. Z toho jich skoro 300 při pokusu o přechod přes hranici zemřelo, mezi nimi přes 40 dětí. Způsobů úmrtí bylo mnoho – od zastřelení pohraniční stráží přes zásah elektrickým proudem po utonutí nebo sebevraždu. Kromě toho bylo 80 tisíc lidí po neúspěšných pokusech o útěk uvězněno.

Za 40 let totality zažilo Československo vícero emigračních vln. První nastala hned po nástupu komunistů k moci, kdy od roku 1948 do roku 1951 uteklo asi 25 tisíc lidí. Poté se počet uprchlíků razantně snížil, zejména v důsledku přísnějšího hlídání hranic.

Mapa všech úmrtí na čs. hranicích mezi lety 1948–1989

Další vlna nastala po událostech roku 1968, tehdy z Československa emigrovalo asi 70 000 obyvatel.

Mezi ty, kteří se rozhodli opustit svou zemi, patří i Jiří Barteček. Už když v roce 1968 viděl sovětské tanky a rozstřílené Národní muzeum, zrodila se mu v hlavě myšlenka na útěk. Nejlepší šance se mu naskytla, když v roce 1974 narukoval k pohraničníkům ve slovenských Malackách. Necelý rok po nástupu na vojnu, 12. září 1975, se rozhodl společně se dvěma kamarády z civilu utéct do Rakouska.

Jiří při noční službě záměrně spustil výstražný signál, který pro vojáky znamenal rozkaz *narušitele* polapit a v případě nutnosti i zastřelit. Jiří se ale v nepozorované chvíli se svými přáteli dostal za ostnaté dráty a všichni tři rychle utíkali dál od hranice až k řece Moravě. Tu museli přeplavat, což bylo kvůli silnému proudu velmi nebezpečné. Sám Jiří vzpomíná, že se s těžkými kanadami na nohou několikrát málem utopil. Vše ale dopadlo dobře a tři mladíci se na druhý den dostali až do Vídně.

Jiří Barteček, 1975

Ani tehdy ale neměli vyhráno. Od československých politruků Jiří opakovaně slýchal, že ho v případě dezerce neutrální Rakousko vrátí zpět za železnou oponu. Nevěřil jim, ale jistotu mít nemohl. Když ho tedy ve Vídni česky oslovil rakouský policista, který znal jeho jméno, myslel si, že ho v Československu čeká trest smrti. Policista ho ale záhy přesvědčil, že je v bezpečí a nabídl mu místo v uprchlickém táboře. Odtud se Jiří později rozhodl vycestovat do USA.

V Československu Jiřího mezitím komunisté odsoudili k 26 letům vězení, a na pokoji nenechali ani jeho příbuzné. Když v roce 1987 už jako americký občan navštívil svou rodinu v Polsku, komunisté si vzali několik jeho rodinných příslušníků na výslech, kde jim lhali o tom, že Jiří na vojně zabil své kolegy a snažili se ho zatknout. On jim ale za pomoci svých kamarádů podruhé utekl, tentokrát na americkou ambasádu do Varšavy.

Jiřího kamarád z vojny vzpomíná, že kdyby byl měl 12. září 1975 službu, byl by ho zastřelil. Za neuposlechnutí rozkazu totiž vojákům hrozily vysoké tresty. Jiří Barteček měl ale veliké štěstí. Nejen, že se mu povedlo utéct, dokonce nikdy nemusel tento rozkaz uposlechnout. Naopak, přes hranice dokonce pomohl ještě svým dvěma přátelům. Jeho hrdinství ocenila i jeho maminka: „Jsem na tebe pyšná, Jirko. Nikoho jsi tam nezastřelil, a ještě jsi těm ku*vám utekl.“

Majda Majnerová

Nejbohatší student z Arabské

Po přečtení titulku vám možná vyvstal na mysl náš veleúspěšný absolvent Vojtěch Dyk. Bohužel, o něm tento článek není. Váš tip ale nebyl daleko od pravdy, o jistém DIKovi přeci jen řeč bude – Viktor Kožený, který dokázal přechod Československa k tržní ekonomice využít ve vlastní prospěch.

Privatizace státního majetku probíhala v Československu ve třech fázích. V rámci restituce byly navráceny majetky původním vlastníkům, popřípadě jejich dědicům. Druhou fází byla tzv. malá privatizace, tedy dražba malých provozoven. Třetí fází byla velká privatizace.

Její nejznámější částí je tzv. kupónová privatizace. Díky ní se málo lidí dostalo k velké spoustě peněz a hodně lidí o ještě větší spoustu přišlo. Slovy Tomáše Ježka, jednoho z otců zakladatelů kuponové privatizace, byl každý třetí DIK okraden.

A co je to ten DIK? Ne, není to náš oblíbenec z oranžového čtverce v mezipatře. Je to zkratka pro držitele investičních kupónů. Tedy každý, kdo se mezi lety 1991–1994 účastnil kuponové privatizace. DIKem se stal člověk poté, co si za 1035 korun koupil kuponovou knížku s 1000 body, které mohl investovat do téměř jakého-

koliv českého (či slovenského v první priva-tizační vlně) podniku.

Postup při investici byl jednoduchý; pokud jste ale ani tak nevěřili svým ekonomickým schopnostem, mohli jste svou knížku svěřit investičním fondům. Této možnosti využilo přes 50 % DIKů, okolo čtyř milionů lidí. Z nich asi milion vložil důvěru v Harvardské fondy Viktora Koženého.

Na Arabské strávil pouze rok, následně totiž s matkou emigroval do Západního Německa, kde se jeho život razantně změnil. Kožený pokračoval ve svých studiích i zde. Americký profesor fyziky, jehož přednášky Viktor navštěvoval, mu otevřel dveře do USA.

Viktor byl svému profesoru vděčný natolik, že mu po čase přebral manželku, díky jejíž finanční pomoci mohl vystudovat Harvardskou univerzitu. (Některé zdroje tuto informaci zpochybňují, pozn. red). Po sametové revoluci se Viktor vrátil i s diplomem z Harvardu do Československa, kde využil své znalosti z Ameriky.

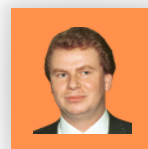
Svou kariéru rozjel na plné obrátky a již v roce 1990 založil investiční fond Harvard Capital and Consulting. Díky skvělé marketingové strategii a slíbené jistotě desetinásobku získal fond přes 63 miliard korun v investicích.

Desetinásobek sice slíbil, ale skutek utek. A Viktor taky. V roce 1994 odletěl na dovolenou na Bahamy, která trvá dodnes. Z Baham ho nedostaly ani americké úřady, které ho stíhají za obdobné podvody amerických investorů v afghánské privatizaci. Jak u nás, tak v USA je na Koženého vydán mezinárodní zatykač.

Bahamský vzduch má na Viktora zvláštní vliv. Kromě poskytování zajímavých rozhovorů do českých médií se v roce 2003 pokusil kandidovat do Evropského parlamentu.

Pokud se chcete také stát úspěšným podnikatelem, doporučujeme vám místo semináře Economics s panem profesorem

Langem inspirovat se životní cestou prvního československého finance bro.

Pavla Chalupová a Majda Majnerová

**SLEDUJ NÁS NA
INSTAGRAMU!**

@prestiznistudent

Přechody francouzských politických režimů

Nám Čechům není střídání politických režimů nic cizího, ba naopak, někteří z nás stále mají ten minulý v paměti. Avšak my nejsme zdaleka jediným státem, co si prošel změnou ideologie. Francie za posledního čtvrt milénia zažila politických změn víc, než bychom si mohli představit. Pojdme se tedy podívat, co všechno se v této zemi za tu dobu změnilo z hlediska politického směřování.

Absolutistická monarchie až do Velké francouzské revoluce

Po většinu své historie byla Francie pod absolutistickou monarchií. Co to v praxi znamená? Velmi jednoduše se mělo za to, že král má neomezenou moc, která mu byla „Bohem svěřena“, a je tím pádem nad zákonem. Na prostý lid se tedy nebraly v podstatě žádné ohledy a vše se řídilo podle královny libosti. To ve spojení s ekonomickou krizí a rodícími se osvícenskými myšlenkami, které inspirovaly ještě více lidí k tomu, aby se domáhali svých práv, bylo receptem na pořádný průšvih. Vše vyvrcholilo, když roku 1789 francouzský král Ludvík XVI. svolal generální stavy (NB: v těchto stavech měla každá část společnosti své zastupitele, včetně prostého lidu (třetího stavu), ten však byl oproti prvním dvěma stavům znevýhodněn), aby se vyřešily ekonomické problémy. Nicméně místo vyřešení problému se všichni stihli pohádat o rozdělení moci, což vyvrcholilo odtržením třetího stavu, jenž se prohlásil za jediný legitimní parlament (národní shromáždění). Toho samého roku byla

dobyta Bastila a strhla se Velká francouzská revoluce, která vyústila v konec absolutní monarchie a v deklaraci práv člověka a občana.

Od monarchie k anarchii, republice, císařství, socialismu a zas znovu

Absolutní monarchie byla po revoluci přetvořena na konstituční, ta však neměla dlouhého trvání, protože po neúspěšném pokusu o útěk ze země byl král Ludvík XVI. se svými nejbližšími počátkem devadesátých let popraven, a byla tím pádem vyhlášena republika. Tato republika spíše ale připomínala anarchii, z důvodu chaosu, který tehdy převládal. V pár slovech: levice vs radikálnější levice plus masové popravy nevinných lidí. To vyvrcholilo na přelomu 18. a 19. století, kdy byl proveden vojenský převrat v čele s Napoleonem Bonapartem.

Poté byla ustanovena vláda direktoria, kde byla moc rozdělena mezi tři konzuly, kteří se dělili o moc s tím, že první konzul byl vedoucí osobností. Nedlouho poté, co se stal Napoleon prvním konzulem, se prohlásil za císaře Francouzů. To bylo stvrzeno referendem, což tomuto kroku dalo legální základ. Napoleonova vláda byla charakteristická dvěma hlavními věcmi: První je jeho občanský zákoník, který dal základ modernímu právnímu systému, kde se dbá na ochranu a práva občanů. Druhá jsou Napoleonské války, které byly rovněž důvodem jeho pádu a následného vyhoštění z Francie (pak se zkusil vrátit a dost se mu to nepovedlo).

Na scénu následně přišel bratr popraveného krále, Ludvík XVIII. Ten nastolil konstituční monarchii, kde byl hlavou státu král, ten však neměl ani zdaleka takové pravomoci jako kdysi. Ludvíkův syn Karel X. na druhou stranu uplatňoval autoritativnější politiku, která ho nakonec zbavila postu, kde ho posléze vystřídal Ludvík Orleánský.

Ten byl však donucen kvůli povstání dělníků abdikovat. Poté byla vyhlášena druhá republika, která rovněž čelila nestabilitě. Ve zkratce se zrušily „národní dílny“, jež dávaly práci nezaměstnaným, což vedlo k dalšímu povstání dělníků.

To nechal vojenskou silou potlačit Louis-Napoléon Bonaparte, a.k.a. Napoleon III. (synovec Napoleona Bonaparta), který se roku 1852 prohlásil za císaře (předtím zastával roli prezidenta). Jeho vláda byla z počátku autoritářská, nicméně postupem času došlo k posílení nejen občanských svobod, ale i průmyslu. Prohra Francie ve válce s Pruskem však vedla k jeho pádu a ustanovení třetí republiky. Mezi vládou Napoleona III. a třetí republikou však bylo ještě krátké okénko vlády francouzské komuny. Komuna prosazovala decentralizaci moci, sekularizaci církve od státu, co nejmenší sociální rozdíly, emancipaci žen, demokratické volby svých zástupců a občanskou angažovanost. Její, byť krátká, vláda byla dostačující na to, aby inspirovala podobné (avšak ne tak demokratické) revoluce jinde ve světě.

Republika, fašismus a další republika

V 70. letech 19. století byla vyhlášena třetí republika, která z novodobých politických režimů zatím trvala nejdéle. Dá popsat jako stabilní, nicméně měla i svá slabší období. Jako příklad lze uvést takzvanou Dreyfusovu aféru. Šlo o to, že francouzský vojenský kapitán Alfred Dreyfus byl

obviněn z velezrady za údajné poskytování tajných informací Němcům. Primární důvod, proč byl Dreyfus obviněn, byl ale jeho židovský původ. Nakonec byla prokázána jeho nevina, nicméně tato událost však dodnes zůstává ukázkou nebezpečí antisemitismu v tehdejší společnosti, který bohužel částečně přetrvává dodnes. Nám, jakožto Čechům, je známá ještě jedna událost z období třetí republiky, a sice nechvalná Mnichovská dohoda, která bez naší přítomnosti odevzdala Hitlerovu Německu československé pohraničí. Některými je tato dohoda nazývána jako „Mnichovská zrada“, čemuž se nelze ani moc divit, protože Francie byla s ČSR součástí takzvané „Malé dohody“ (ještě s Rumunskem), kde mimo jiné stálo, že když jedna země bude napadena, ostatní jí přijdou na pomoc.

Francouzský premiér Daladier se svým britským protějškem Nevillem Chamberlainem měli na výběr mezi hanbou a válkou; vybrali si hanbu, dostanou válku (parafrázování Winstona Churchilla). Válka se tedy nevyhnula ani Francii a po jejím dobytí Německem byl roku 1940 zaveden Vichistický režim v čele s maršálem Philippem Pétainem. Šlo o autoritářský režim, který ovládal jižní část Francie (sever a přístup k Atlantiku okupovalo Německo), kde probíhala perzekuce židovského i francouzského obyvatelstva. Nedlouho po válce, roku 1946, byla ustanovena čtvrtá republika, ta ale neměla dlouhého trvání.

Pomyslným hřebíkem do rakve byl puč v Alžírsku, které (společně s cca třetinou Afriky) tehdy bylo francouzskou kolonií. Pod vedením válečného hrdiny Charlese De Gaulla byla vypracována nová ústava, ve které byly mimo jiné posíleny pravomoci prezidenta. Tento systém dal v roce 1958 za vznik páté republice. Tento systém, který stále funguje i dnes, vedl k dekolonizaci, ekonomickému růstu a silné evropské integraci.

A i přes to, že se dodnes objevují diskuze o tom, zdali se nemá prezidentovi trochu té moci ubrat a naopak ji přidat parlamentu (jako to máme u nás), tak za pár let to bude nejdéle fungující novodobý režim, jenž Francie zažila. Na jak dlouho to však bude, to ukáže čas.

Theo Dian

Přechod na střední

Všichni do jednoho jsme si tím museli projít. Někdo se s tím vypořádal snadno, avšak jistě jsou mezi námi i tací, kteří se s tím stále vypořádávají. Prvních pár dní po nástupu do školy byla třída logicky tišší než dnes, nebyla na to energie, vše bylo nové a velice vyčerpávající, hlavně podepisování všech těch papírů. Seznamování se s novým prostředím a kolektivem, se kterým strávíme snad ještě další čtyři roky, proběhlo velmi rychle, vše se stihlo v relativně krátkém čase.

hudební či výtvarné umění. Někteří měli jasno už předem, zatímco jiní se rozhodovali až na poslední chvíli. Jednou z největších změn oproti základní škole je to, že se vše bere vážně, profesori své předměty berou s velkou vážností, všichni mají pro svůj předmět svou vlastní vášeň, což dodává předmětům nový rozměr. Jedna z nejlepších věcí je, jejich chování, již pro ně nejsme jen děti, ale teď už jsme, minimálně bychom měli být, všichni považováni za plnohodnotné dospělé osoby.

Skvěle vybavená tělocvična a naše zahrada jsou velkým bonusem, ne každá škola si může dovolit mít tolik možností. Škola nám navíc nabízí mnoho zajímavých kroužků. Čas, který můžeme trávit ve škole, má zkrátka smysl. Ale ze všeho nejdůležitější je, že nás, narozdíl od základní školy, mohou vyloučit... už si nemůžeme dovolit žádný větší průšvih.

Co se dá dělat? Jedinou konstantou je změna.

Zanedlouho se začala třída dělit do jednotlivých skupinek, které přetrvávají dodnes. Důležitým rozhodnutím bylo, zda si zvolíme jako předmět

Vojtěch Verner

Přechod ignorovaný patriarchátem

Přechod neboli klimakterium je stav, kdy dochází k útlumu funkce vaječníků, v důsledku čehož se snižuje tvorba hormonů estrogenu a progesteronu a dochází k poslednímu menstruačnímu cyklu, tedy k menopauze. V praxi jde vedle menstruace nebo endometriózy o jeden z mnoha takzvaně „ženských problémů“, které jsou společností absurdně opomíjeny, ačkoliv se týkají minimálně poloviny obyvatelstva. Tabu přetrvávající kolem menopauzy vychází vedle toho také z často hluboce internalizovaného ageismu, ale také z misogynní definice ženskosti, závisující na plodnosti.

Problematické je hlavně to, v jaké míře a jakým způsobem se ke každé osobě, které se menopauza týká, dostávají informace o ní. Mnoho žen, včetně těch v mém okolí, uvádí, že jakékoliv informace o menopauze získaly až ve chvíli, kdy ji samy začaly prožívat. Na internetu sice není těžké najít si všechno od příznaků po doporučené způsoby cvičení, články deníků pro ženy ale samozřejmě nemůžou a ani by neměly sloužit jako náhrada informací poskytnutých lékařem. Nedostatečná informovanost není nebezpečná jen proto, že ženy často v období menopauzy zažívají deprese nebo úzkosti způsobené jak hormonální změnou, tak tlakem dalších symptomů. Změny v hladinách hormonů mohou způsobovat také závažná kardiovaskulární onemocnění či osteoporózu. Všechna zmíněná rizika lze samozřejmě zmírnit prevencí, jen kdyby se k ženám dostávala včas.

Menopauza nečekaně taky zoufale postrádá jakýkoliv mediální obraz. Seriálů a filmů kde by se jakákoliv, nebo dokonce hlavní postava potýkala s hormonálním přechodem, je téměř nula. A když už se nějaký tvůrce či tvůrkyně

odhodlá být dekadentní a pustí se do tabuizovaných vod, jedná se často o povrchní komedie, jako je například *Sex ve městě*, které se už ze své podstaty o hlubší porozumění problému nepokouší.

Stejně je tomu tak i v jiných sférách veřejného prostoru. Na místě si dokážu vybavit hned několik super sexistických, po desáté hodině večerní vysílaných reklam, ve kterých se účinkem zázračného přípravku na erekci muž z impotentního dědy změnil v ďábla připraveného uspokojit o čtyřicet let mladší zdravotní sestru. Reklama na Menoxin nebo Forfeminu ale, ať už po nebo před desátou, neběžela žádná. K oslovení žen ve středním věku se tak „nesnižují“ dokonce ani společnosti, kterým by z toho mohl pramenit docela solidní zisk.

I když je to obecně dost bída, feminismus funguje, a o menopauze začínají veřejně mluvit ženy, které jsou ze svých vysokých pozic opravdu slyšet. Ve svém podcastu téma otevřela například bývalá americká první dáma Michelle Obama.

Zmiňuje v něm také to, že vzhledem k tomu, že její muž pracoval s mnoha ženami, kladl se během jeho vlády v Bílém domě zvláštní důraz na pravidelné větrání, aby tak ženy lépe zvládaly návaly horka. To je skvělý příklad pozornosti, která nikoho nic nestojí, ale je klíčová pro podporu žen v podobných pracovních pozicích (taky je to důkazem toho, jak je důležité, aby žena prezidenta byla feministka).

V českém mediálním rybníčku momentálně vyčnívá podcast Menopauza není pauza Evy Holubové a její dcery Karolíny, ve kterém porovnávají a zkoumají pohledy dvou generací. Společně vyzdvihují důležitost netoxických a podporujících ženských kolektivů. Zároveň do každé epizody zvou odborného hosta, od gynekologa až po dermatoložku.

Pozitivní změna přichází také s růstem podílu žen zaměstnaných ve vědě a lékařství. Jejich zásluhou se konečně přestává zanedbávat výzkum v oblasti zdraví a ženského těla obecně.

Eliška Doležilková

COMEBACK SKINNY DŽÍNŮ?

Koloběh módy, který je v době internetu spíš sprintem, na přehlídková mola opakovaně vrací kousky oblečení nebo dokonce celé éry, po kterých ještě před pár lety ani pes neštěkl. Dnes kontroverzní skinny džíny, které bývaly roky svatým grálem takřka každého šatníku, jsou toho příkladem. Chystá se ale skutečně jejich vzkříšení?

Největší slávu „hubené“ džíny zažily okolo roku 2010, ale jejich počátky sahají až do padesátých a šedesátých let. Prototyp skinny džínů popularizovali už třeba Marilyn Monroe, Elvis Presley

nebo členové kapely The Rolling Stones. Na přelomu milénia, ve stínu zlaté éry modelingu devadesátých let, bylo být i nosit „skinny“ ideálem krásy. Než jste stihli říct Paris Hilton, upnuté džíny (tehdy samozřejmě jediné s nízkým pasem) byly všude a na mnoho let se staly normou. Pak ale nastal zvrát.

S covidovou pandemií, která vypukla před pěti lety, se pohodlí, co se oblékání týče, stalo prioritou číslo jedna. Fráze „pro krásu se musí trpět“ a s ní i nepohodlné džíny pozbývaly v

karanténě smysl. Na scéně se objevily tepláky, sportovní oblečení nebo pyžamo. S návratem do normálního života se záře reflektorů od skinny džínů definitivně odvrátila a zaměřila se na stávající fenomén – volné (baggy) džíny. Ty mají svůj původ v americkém vězeňském systému, kde vězni často dostávali příliš velké kalhoty. Pásky, které by se daly použít jako zbraň, byly zakázané, a tak současně vzniklo tzv. sagging (googlujte). Nošení oversized kalhot bylo zejména v černošské a latino komunitě symbolem rebelie proti normám většinové společnosti. Na rozšíření stylu má podíl hlavně skate a hip-hopová subkultura, kdy umělci rapové zlaté éry jako Tupac, The Notorious Big nebo Snoop Dogg napomohli stříh rozšířit dál. Když skočíme zpět do současnosti, je zřejmé, že baggy džíny i oversize oblečení obecně není jen přelétavým trendem a vydrží s námi ještě nějakou chvíli. Vzpomínáte ale na ten zatracený koloběh módy?

Módní exil skinny džínů nemohl trvat věčně. Vyhledávání pojmu na Googlu v posledních několika měsících poměrně rychle narůstá a některé obchody se připravují na zvýšení poptávky. Stejně jako každý módní trend, i znovuzrození úzkých džínů zaznamenáváme nejdřív na přehlídkových molech. Do úzkých kalhot své modelky soukají designeři jako Prada, Balenciaga, Miu Miu nebo třeba Alexander

McQueen. Katalyzátorem je jistě i TikTok – diktátor fashion trendů. Influencerka Alix Earle, která má na platformě přes 7 milionů sledujících, společně se značkou Frame navrhla vlastní model skinny džínů. Se zvýšeným zájmem může souviset i aktuální oblíbenost vysokých kozaček, které se k těsným kalhotám hodí. Opomenout bychom neměli ani nešvar ve formě tzv. „ozempic epidemic“. Ozempic je především lék na cukrovku, ale v současnosti frčí kvůli svým účinkům na hubnutí, které zneužívá čím dál více lidí se zdravou váhou, celebrity nevyjímaje. Obecně se ideál krásy na sociálních sítích opět trochu posouvá a lze pozorovat částečný návrat k některým škodlivým rétorikám, které byly vlivem body positivity hnutí částečně umlčeny. Skinny džíny jdou s touto vlnou ruku v ruce.

Rozhodně se nedá říct, že by byly skinny džíny skutečně „zpátky“, ať už to znamená cokoli. Jejich potenciální zmrtvýchvstání v high-fashion kruzích a na sociálních sítích je ale neomylným důkazem nekonečného módního cyklu, který nás i přes svou ověřenou pravidelnost dokáže zaskočit.

Kristýna Siegllová

The title 'Od pyramid k semaforům' is written in a large, bold, black sans-serif font. To the left of the word 'pyramid' is a small black and white illustration of the Great Pyramids of Giza with palm trees and camels. To the right of the word 'semaforům' is a small illustration of a traffic light with red, yellow, and green lights.

Od pyramid k semaforům

Kdysi dávno, ještě před vynálezem semaforu, aut a rozhořčených řidičů, byl přechod pro chodce zcela zbytečný. Lidé jednoduše přešli cestu, když na ní nebyl zrovna rozzuřený mamut nebo válečný vůz se spřežením vzteklých koz.

První pokusy o regulaci:

Staří Egypťané byli průkopníky nejen v pyramidách, ale i v dopravě. Dochované hieroglyfy naznačují, že přes ulici se přecházelo pouze ve chvíli, kdy hlavní ulice nebyla ucpaná karavanami velbloudů.

Římské přechody:

Římané byli mistři v budování silnic, ale na chodce příliš nemysleli. Pokud se někdo chtěl dostat na druhou stranu, měl více možností: buď riskovat život mezi spěchajícími vozy a nebo se modlit, že za chvíli narazí na nějaký pěší můstek.

Středověk:

Ve středověku byl přechod pro chodce prakticky zbytečný, protože se ulice většinu času nacházely pod vrstvou bláta, odpadků a jiných „překvapení“.

Moderní chaos (19. a 20. století):

S příchodem automobilů bylo jasné, že lidé potřebují pomoc. První pokusy o přechody spočívaly v umístění nápisu „*Chodci přecházejí na vlastní nebezpečí*“, což fungovalo asi tak dobře, jako kdyby vás někdo požádal, abyste se „prosím“ nenechali přejet.

První experimenty s řízeným přechodem začaly v Londýně v roce 1868. Ten byl opatřen semaforem, který vypadal jako postava člověka.

Svěšené paže znamenaly volno, rozpažené stůj. O chod semaforu se staral policista (automatizace v té době ještě mnoho nepokročila) a pro lepší viditelnost se na „semaforu“ střídala ještě zelená a červená plynová světla. Ani ne rok po uvedení do provozu začal plyn ze světel unikat a vybuchl. Výbuch nepřežil obsluhující policista.

Po 50 let se nikdo o nic podobného nepokusil. Na začátku 20. století byla běžná praxe, že si chodci přecházeli kdy a kde se jim zachtělo (myslím, že někteří se této praxe drží dodnes), což nevyhnutelně znamenalo při zvyšujícím se počtu automobilů mnoho nehod. V té době měli chodci plná práva a povinností řidiče bylo dávat na chodce pozor a vyhýbat se jim. Z počátku se i při řešení tohoto problému uvažovalo o tom, že se výrazně omezí maximální rychlost automobilů. Avšak po velkém tlaku automobilek se začal omezovat pohyb chodců.

První bílé pruhy, které označovaly přechod, se poprvé objevily v Londýně ve 20. letech 20. století. Netrvalo dlouho a řidiči si zvykli, že se nejedná jen o estetické doplňky a úmrtí výrazně ubylo... Teda až do zimy, pak přestaly být pruhy vidět kvůli tmě nebo kvůli špatnému počasí.

V 50. letech se poprvé objevily „zebrovité“ přechody, které známe dnes; od půlky 60. let, kdy se na semaforech začaly objevovat i červení a zelení panáčky, je stav přechodů přibližně podobný (někteří lidé si ale stále nemohou zvyknout, a tak se naše populace dělí na ty, co přecházejí na zelenou a na ty, co přecházejí, protože to ještě „stihnou“).

Jonáš Hrmo

Neplatí stát, zaplatí to studenti

Poté, co ministerstvo školství oznámilo nový způsob financování nepedagogických zaměstnanců a dalších nákladů týkajících se vzdělávání, který má začít fungovat 1. ledna 2026, vypukla ve veřejném prostoru zapálená debata o budoucnosti fungování škol. K těmto změnám se vyjádřilo mnoho osobností, především na sociálních sítích či jiných médiích.

Někteří se rozhodli proti nařízení bojovat slovy, jiní činy. Do této druhé kategorie se řadí i naše gymnázium. Vedení školy se po obeznámení se s novými změnami v administrativě a dalších odvětvích rozhodlo vzít osud do vlastních rukou a přestat se spoléhat na státní sektor služeb. Po dlouhých debatách, průzkumech a poradách s odborníky došlo vedení školy k závěru: Gymnázium, Praha 6, Arabská 14 od příštího školního roku (2025/26, pozn. red.) přechází do soukromého sektoru.

Jedná se o razantní změnu, která s sebou nese mnoho dalších; jednou z těch nejzásadnějších je samozřejmě školné. Platit za vzdělání není v naší české kultuře tak úplně zvykem. Dostupné vzdělání zdarma je něco, na co si naše společnost nenechá jen tak sáhnout. Je tedy očekáváno, že toto rozhodnutí přinese mnoho naštvaných studentů a jejich rodičů; s tím se samozřejmě počítá a paní ředitelka plánuje vše detailně vysvětlit na speciální schůzi pro studenty i jejich rodiče, kde se budeme moci dozvědět proč a jak se tato změna bude odehrávat.

I přes velké tajnosti, které jsou ohledně privatizace Arabské nastoleny, se naší investigativní redakci podařilo zjistit několik základ-

ních informací včetně těch, které se týkají již zmiňovaného školného. Přesná částka zatím není známá, dle důvěrných zdrojů by se měla pohybovat mezi padesáti až sto tisíci korunami ročně. Záležet bude na dotacích a sponzorech, které se bude škola snažit sehnat. Jak už ale víme, ve shánění grantů je paní ředitelka profík, tudíž by se ceny školného měly držet v nižších číslech.

Změna financování by měla přinést hlavně pozitivní obměnu v provozu školy. Některé z nich ocení především profesori a další pracovníci, kteří konečně dostanou důstojně zaplacenou v poměru k jejich vynaložené práci. Díky většímu rozpočtu bude možné zvýšit platy pedagogickým i nepedagogickým pracovníkům v řádu jednotek procent. S tím souvisí i možnost rozšíření škály nabízených volitelných předmětů, které se budou moci vyučovat v menších skupinách studentů a díky tomu se opravdu otevře valná většina nabízených oborů.

Dále se nově získané peníze také budou investovat do interiéru a exteriéru školy. V plánu je již dlouho očekávaná aula, která by se měla začít stavět již na začátku prázdnin 2026. Projekt za více než tři miliony korun bude sloužit jako učebna, tělocvična, místnost pro přednášky či koncerty a mnoho dalšího. Škola si plánuje na část stavby půjčit, na splátky si prý aula vydělá sama, a to jejím pronájmem, o který by měl být dle průzkumů velký zájem: podobné prostory se nikde v okolí nenacházejí.

Další změna, o které se zatím pouze spekuluje, je změna názvu gymnázia. Podle našeho anonymního zdroje by se škola mohla v budoucnu přejmenovat podle jistého sponzora (jeho identitu se nám bohužel nepodařilo zjistit),

který by měl do školy investovat peníze v řádech jednotek milionů, nebo podle Organizace spojených gymnázií (OSG; pozn. red.), která má svou síť škol po celé Evropě a Arabská by se v budoucnu mohla stát její součástí.

Inovace, renovace a další úžasné změny se ale ne každému budou líbit. Škola počítá i s určitou částí studentů, kteří budou chtít gymnázium opustit a pokračovat studium na veřejné škole. Pro lepší přechod a ulehčení hledání střední školy se Gymnázium Arabská spojilo s několika gymnázii ve svém okolí, která jsou ochotna přijmout určitý počet studentů do svých lavic. Oficiální seznam ještě není znám, ale ve vzduchu se objevují jména jako Gymnázium Nad Alejí, Gymnázium Nad Štolou nebo Malostranské gymnázium.

Nic zatím není stoprocentně jasné a většina věcí je stále v procesu rozhodování. Jak bude výsledná změna vypadat, se veřejnost dozví nejpozději 30. května na plánované schůzce studentů a rodičů s vedením školy. Bližší informace by měl brzy každý dostat do e-mailu, popřípadě do poštovní schránky, pokud škole poskytl svou adresu.

škola nArUby

(tento zdroj informací)

-alternativní - škola nArUby - rubriky součástí článku-

Pavla Chalupová

DIVADLO LAMPION KONTROVERZE

Může jedno 11vteřinové promo video znamenat kompletní zrušení divadelního představení? Kam až sahají pravomoci města a jakou roli v nich hrají finance? Dětské divadlo Lampion si prochází kontroverzí.

Divadlo Lampion účinkuje jako jediné profesionální divadlo ve středočeském kraji s programem zaměřeným na děti a mládež. Působí na Kladně už od 50. let minulého století. V únoru tohoto roku bylo vydáno promo video nové divadelní hry MÁMě, které se sebou strhlo vlnu kontroverze.

Samotné představení MÁMě pojednává o narození dítěte a zásadní milníky na počátku jeho života. Bylo vytvořeno ve spolupráci se sborem kladenských maminek a je koncipováno převážně jako naučné společenské setkání. Jeho původní premiéra se měla odehrát v sobotu 22. února, to však překazilo již zmíněné promo video. V 11 vteřinovém promo videu, které se objevilo na sociálních sítích, jedna z hereček vystoupí z červené opony, která s velkou troškou fantazie připomíná vagínu

Reakce na promo video byly smíšené. Vedení města Kladna však prezentovalo pouze negativní ohlasy. Podle něj rodiče považovali video za naprosto nevhodné pro malé děti, a proto město reagovalo pozastavením příprav na sobotní premiéru představení. Mělo se totiž rozhodnout, jak se bude s představením dále nakládat.

Nakonec bylo rozhodnuto představení pustit v původně plánovaný termín, ovšem tuto informaci dostal umělecký sbor až den před zrušenou premiérou. Kvůli zrušené zkoušce a zastavení premiéry se představení přesunulo na úterý 25. února.

Po prvním kroku města se dostalo protestu herců z uměleckého sboru divadla Lampion. Herci nesouhlasí s tím, že má město právo na to zrušit část programu či jakkoliv diktovat, co má v programu být. Na protest podali výpověď dramaturgyně divadla Tereza Karpianusová s uměleckým šéfem souboru Janem Vejražkou a vedoucím Filipem Veselým.

Primátor města Kladna M. Volf je toho názoru, že město může vstupovat do programu divadla v nerozhodných situacích, jelikož město divadlo financuje z veřejných peněz. Nenechá se ani vydírat výpověďmi, herce prý v Lampionu nikdo nedrží.

Přes množství negativních reakcí a údajném nezájmu o netradiční představení, je až do března vyprodané. Reakce maminek je velice pozitivní a stejně tak reakce dětí. Zato vedení města Kladna stále čelí kritice.

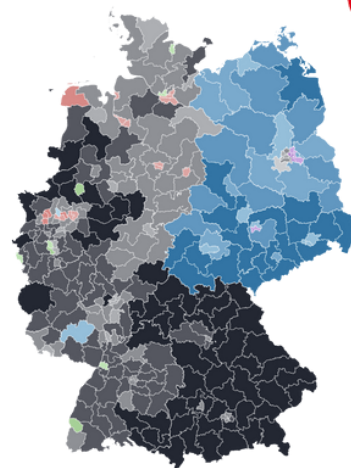
Patricia Albertová

Doprava, d~~ě~~levo a pak zas doprava

To, že je Německo i po více než 30 letech od znovusjednocení v mnoha věcech rozděleno, není novinkou. Připomínkou doby, kdy se Německo dělilo na západní a východní část, je i výsledek nedávných voleb do spolkového sněmu, kde je hranice dvou bývalých zemí zjevně patrná. Na východě získala krajně pravicová AfD (*Alternative für Deutschland*) v některých volebních obvodech skoro 50 %, což může vyvolat otázku, proč východní Němci s touto stranou tolik sympatizují.

Německo ale nerozdělují pouze volební výsledky; naopak by se dalo říci, že tato polarita je spíše důsledkem jiných, hlubších rozdílů mezi východem a západem.

V roce 1990 stál náš západní soused před unikátní výzvou – spojení dvou zemí, které měly zdánlivě společný jen úřední jazyk. Hlavně ekonomická situace obou zemí byla totiž z pochopitelných důvodů naprosto odlišná. Po znovusjednocení se výrazně propadl východoněmecký průmysl, hlavně kvůli vystěhování mnoha obyvatel na západ. Většina těchto vystěhovalců byli mladí lidé, a to hlavně ženy – tedy ti, bez kterých se nové obyvatelstvo tvoří jen velmi těžko. Lidé, kteří si na události přelomu osmdesátých a devadesátých let pamatují, tedy nemají demokratizaci nutně spojenou s prosperitou. Naopak – okolo roku 1990 se nezaměstnanost na východě Německa pohybovala okolo 25 %. I přes ekonomickou pomoc od západu prostřednictvím tzv. Solidární přírážky (která mimochodem existuje dodnes), se průmysl na východě udržet a rozvinout nepodařilo.

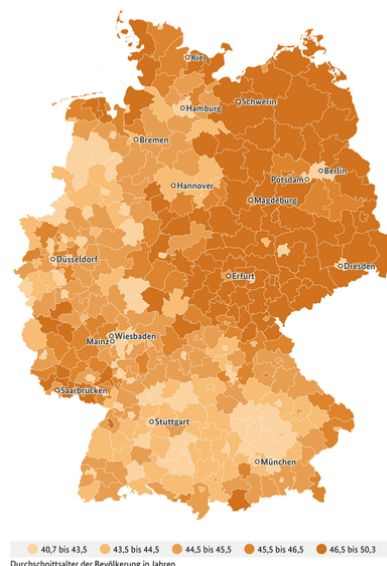

Výsledky letošních únorových voleb do spolkového sněmu; černá barva – CDU/CSU, modrá barva – AfD

K nespokojenosti *Ossis* (Východních Němců, podle německého Ost – východ) přispívá i to, jaký postoj k nim mnoho západních Němců po pádu Berlínské zdi zaujalo. V německé společnosti se vyvinul narativ, který říká, že vše, co je ze západu, je dobré, a naopak – což ale pro mnoho východních Němců nemusí být pravda: už jen kvůli ekonomickému vývoji v 90. letech v jejich části země. Tato skutečnost se ale ze strany *Wessis* (Západních Němců, podle německého West – západ) často setkává s nepochopením, což německou společnost jen nadále rozděluje.

Dalším faktorem může být i pocit nezastoupenosti ve vedení země – v roce 2022 byli ze 17 členů spolkové vlády pouze dva z bývalého Východního Německa. A tento nepoměr není zdaleka jen v Bundestagu. Podle odhadů se na vedoucích pozicích v administrativě, kultuře a vědě podílí pouze 1,7 % „Východních Němců“.

S migrací na západ souvisí i současné věkové složení Německa, kde je hranice železné opony stále nápadná. Tímto se opět dostávám ke své původní otázce sympatií východních Němců s krajně pravicovými a neonacistickými stranami. Mladé ženy ve východní části země stále chybí, což posiluje volební preference extremistickým stranám, ke kterým obecně tíhnou spíše muži než ženy. Vedle frustrace plynoucí z výše zmíněných věcí jako (relativní) ekonomická zaostalost a pocit nepochopení ze západu je tohle skvělý recept na pravicového vyhraněného voliče. Podle britského germanisty Jamese Hawese může být inklinace obyvatel východního Německa k pravicovým stranám i výsledkem militaristické výchovy z dob Pruského království. S jistotou se dá říci, že úspěch AfD v únorových volbách do spolkového sněmu souvisí nejen s vývojem, který se s Německem táhne od pádu Berlínské zdi, ale s obecným nárůstem oblíbenosti krajně pravicových a extremistických stran v celé Evropě (a světě).

Průměrný věk německých obyvatel; rok 2022

I přes to, že situace může podle zmíněných informací vypadat nepříznivě, propast mezi *Ossis* a *Wessis* se pomalu zmenšuje. Zejména mladí lidé vidí mezi východem a západem více věcí, které je spojují, než těch, které je rozdělují. Úplné „spojení“ Německa je ale běh na dlouhou trať a je otázkou, zda vůbec může nastat.

Majda Majnerová

Přechod hor a trekking:

Bude váš batoh vážit víc než vaše vůle žít?

Léto se nám nezadržitelně blíží, a s ním i možnost vycestovat na pár dní z naší téměř placaté rodné české kotliny. Někteří poletí rovnou k mořským plážím, jiní zase cílí na historická města. Tento článek však věnuji těm, kteří by si raději vyzkoušeli nějaký pořádný horský trek.

Jaké treky nám nabízí třeba náš krásný světadíl? Zde nabízím několik slavných evropských dálkových tras do 200 km:

- ★ **Laugavegur:** islandské Duhové hory (na obrázku) vynikají svou barevností, lávovými poli a termálními prameny. Tento trek s délkou 54 km a sympatickým nenáročným převýšením 1085 m je ideální pro ty, jež nejsou velkými fanoušky šlapání do kopce.
- ★ **West Highland Way (Skotsko),** během kterého překonáte 154 km a 2700 m převýšení, představuje bezpochyby nejoblíbenější skotský trek. Mimo majestátní údolí, jezera a skaliska nechybí na trase ani tradiční skotská rašeliniště, bystřiny a lesy. S trochou štěstí potkáte i jeleny :)
- ★ **Baleárské ostrovy:** GR 221 na Mallorce (120 km, do 5000 m převýšení) a GR 223 - Camí de Cavalls na Menorce (185 km, 1700 m převýšení) představují příjemnou volbu pro ty, kteří chtějí začít s trekkingem. Trek můžete navíc spojit i s plážováním a příjemnou koupáčkou :)

- ★ **GR 54 (Francie):** Tour de l'Oisans měří 173 km a je znám jako jeden z nejděsivějších alpských treků, na kterém musíte překonat až 13 000 m převýšení. Pyšní se velkolepými horskými scenériemi s ledovci, údolími a jezery.
- ★ **Tour du Mont Blanc (Francie)** zkráceně TMB patří mezi nejpopulárnější evropské treky, a to i přes svou náročnost 9000 m převýšení. Na trase dlouhé 165 km obejdete masiv nejvyšší evropské hory a navštívíte 3 státy: Francii, Švýcarsko a Itálii. Těšit se můžete na ledovcová jezera, vodopády, monumentální štíty a hřebeny.
- ★ **GR20 (Korsika, Francie),** trek s délkou 180 km a náročným převýšením 12 000 m je typický svými borovicovými lesy a nemilosrdným kamenitým terénem.

Snad vás nějaký z nich zaujal nebo alespoň inspiroval k hledání vámi vysněného treku. Jak se ale na takový trek dobře připravit? Abych získala nějaké užitečné rady a tipy, přivolala jsem si na pomoc zkušeného trekaře, který stejně jako naši čtenáři studuje na gymnáziu. Minulé léto obešel celou Andorru po dálkové trase GRP, dlouhé 120 km s převýšením 8000 m.

Měl jsi všechno, co jsi potřeboval?

Měl jsem všechno kromě větší zásoby opalovacího krému. Ten mi došel hned po několika dnech, protože jsem podcenil sílu slunce v horách. Jinak jsem měl vše, protože jsem si o tom hodně načetl. Doporučil bych přečíst si předem nějaké články o vašem plánovaném treku, a k tomu třeba i nějaké komentáře od lidí, kteří s ním mají zkušenost.

Je něco, co bys rád věděl před tím, než jsi do Andorry vyrazil?

Rád bych věděl, jak je to tam s vodou. Na nejednom evropském treku se vám může stát, že půjdete kilometry a kilometry a nenarazíte na žádný zdroj vody. V Andoře jsem na začátku trochu zpanikařil, protože to přesně takhle vypadalo. Ale nakonec bylo vody dost. Samozřejmostí ve výbavě je cestovní filtr na vodu.

Co všechno si musíš vzít s sebou, abys přežil několik dní v divoké přírodě?

Všechno najdete na internetu, já bych ale vyzdvihl hlavně dobré boty, nepromokavé oblečení, spacák, karimatku, powerbanku... Asi to nemusím vyjmenovávat všechno.

Pokud chcete spát pod širákem, je dobré zvolit co nejteplejší spacák, hlavně když míříte do vysokých hor. Ve dne se sice můžete pařit ve 30 °C, ale v noci se neuvěřitelně ochladí. S tím mám velmi nepříjemné osobní zkušenosti. Stan se rychle zahřeje, takže vám do něho stačí tenčí spacák. A pokud chcete vyrazit na ledovec nebo trek s ferratami, je samozřejmě potřeba specializované vybavení.

Cítil jsi někdy během trasy vyčerpání, chtěl jsi s tím někdy seknout?

Občas mě to už nebavilo, protože jsem viděl pořád tu stejnou krajinu a začalo to být monotónní. Doporučil bych si trasu něčím zpestřit, třeba návštěvou nějakého města nebo tím, že se někde ubytujete a odpočinete si. Na hřebenech jsem si hodně často vařil těstoviny na plynovém vařiči, takže největším zpestřením pro mě bylo nakoupit si ve městě ovoce a zeleninu. To byla nejlepší večeře mého života.

Jaké tipy bys doporučil těm, kteří chtějí utratit co nejméně peněz?

Zásadní je sehnat s předstihem levné letenky. Co se týče ubytování, snadno můžete ušetřit díky spaní ve stanu nebo v neplacených horských turistických chatách (tzv. huts). Jídlo si můžete vařit na vlastním přenosném vařiči.

Tvůj batoh vážil až 18 kg. Jak to snášela tvá záda?

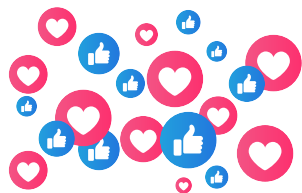
Nejhorší je to vždy na začátku, to mám záda sedřená a bolavá. Potom už si zvyknou.

Co bys doporučil někomu, kdo by chtěl začít trekovat?

Všechno si zjistíte dopředu, aby vás nic nemohlo nepříjemně překvapit. Pokud se necítíte na těžké trasy, zvolte si pro začátek jednodušší trek. A nepodceňte počasí.

Sophie Chalieux

Přechod politiků na sociální sítě

Mladí lidé chodí k volbám nejméně oproti ostatním skupinám. Dlouhou dobu se na ně tedy kampaně a marketing kandidátů neza-měřovaly. V posledních letech jste ovšem čím dál častěji mohli na své FYP narazit na známé politické tváře, jak se propagují i tam. A s blížícími se parlamentními volbami jich stále přibývá. Pojďme se tedy na některé z nich podívat.

První na řadě je náš prezident Petr Pavel. Oficiální účet má na Instagramu, Facebooku a X (dříve Twitter). Najdete zde videa a fotky ze sportovních akcí, mezinárodních konferencí i exkurze po zajímavých místech České republiky. Upozorňuje zde na důležité dny a projevuje své názory.

Další pán na holení je hnutí SPD. Mají oficiální profil na Facebooku a jejich předseda Tomio Okamura má Instagram, YouTube a X. Až několikrát denně sem přidávají videa, fotky a statusy, dost často zaměřující se na migrační politiku, ekonomiku nebo Evropskou unii. Najdete zde ovšem i humorná videa, pana Okamuru chodícího ve slow motionu s rapovou muzikou v pozadí nebo útržky z rozhovorů.

Český premiér a předseda hnutí ODS Petr Fiala má oficiální Instagram, Facebook a X. Přidává sem velmi pravidelně, většinou úryvky z rozhovorů. V poslední době zde najdete hlavně informace k nákupu zbraní a zvedání peněz pro armádu. Ale je tu cokoliv, co se právě řeší v politice, od války na Ukrajině až po kryptoměny.

Předsedkyně poslanecké sněmovny Markéta Pekarová Adamová je nejaktivnější na Instagramu. Řeší ekonomiku a Čechy žijící v zahraničí, najdete zde však méně vážné posty jako fotky z jejího života, úryvky debat z televize nebo Q&A.

Ovšem politická strana s nejvíce aktivní kampaní na sociálních sítích je bezpochyby ANO. Za zmínku stojí místopředsedkyně Alena Schillerová. Ta sice má Facebook, Instagram i X, nejvíce však přidává na svůj TikTok. Tam najdete vše: debaty ve sněmovně, její politické názory nebo dokonce videa o vaření, tanečky nebo moderní slang. Mohu vřele doporučit.

V podobném duchu se nese i její kolega, předseda hnutí ANO, Andrej Babiš. I přes to, že nejintenzivněji přidává na Facebook, nejširší škála témat je jistě na TikToku. Jsou zde trendy,

Q&A, informace z jeho běžného života, slow motion záběry na pana předsedu i debaty ze sněmovny. Hnutí ANO ovšem svěřilo většinu marketingu mířného na mladé lidi skupině Mladé ANO. Ti na svých účtech řeší nejčastěji dostupné bydlení a zdražování.

Markéta Kubáčová

Velikonoční beránek

Duben je nepopíratelně spojen s křesťanským svátkem ukřižování a zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Už od středověku patří k Velikonocům tradice pečení beránka. Beránek představuje čistotu, poslušnost, upřímnost i nevinnost. Má symbolizovat Ježíše Krista jako beránka, obětovaného za spásu světa, který nás vysvobozuje z hříchu. Jeho pečení připadá na Bílou sobotu. Většinou se zdobí mašlí kolem krku a hřebíčky nebo mandlemi se mu dotváří očka. Můj recept se od tradičního velmi liší, já ale věřím, že si ho i přes nevšední kombinaci chutí zamilujete. Přeji krásné svátky a čas strávený v kuchyni.

Ingredience:

- 3 vejce
- 110–140 g cukru krupice (případně třtinového cukru)
- 95 g kvalitního rostlinného oleje – ideálně řepkový (obsahuje omega-3 mastné kyseliny)
- 165 g kefíru
- 100 g loupáných nesolených pistácií (popř. solené pistácie opláchněte a vysušte v troubě nebo na pánvi)
- 110 g polohrubé pšeničné mouky
- 85 g hladké pšeničné mouky
- 12 g prášku do pečiva
- 1 lžička mleté vanilky nebo vanilkového extraktu (popř. část cukru nahraďte cukrem vanilkovým)
- 1 malá lžička mletého kardamomu
- 50 g bílé čokolády
- sušené brusinky

Postup:

1. Vejce a kefir vyndejte alespoň 2 hodiny předem z lednice, aby se ohřáli na pokojovou teplotu. Studená vejce budou hůře zvětšovat svůj objem a studený kefir může těsto srazit.
2. Vejce začněte šlehat do pěny. Jakmile začnou nabývat na objemu a pění, po lžících postupně zašlehejte cukr. Vzniknout by měla hustá lesklá a nadýchaná směs – šlehejte minimálně 5 minut v kuchyňském robotu, ručně až 10 minut.
3. K vaječné pěně postupně a pozvolna přilévejte a zašlehávejte olej.
4. Dále opět velmi pomalu přilévejte a zašlehávejte kefirové mléko.
5. Nakonec vmíchejte či zašlehejte směs namletých pistácií, prosáté polohrubé a hladké mouky, prášku do pečiva, vanilky, kardamomu a brusinek.
6. Formu na beránka vymažte opravdu důkladně máslem nebo olejem (doporučuji olej ve spreji, který nevynechá žádný kout) a vysypte polohrubou moukou.
7. Těsto nalijte do formy. Bílou čokoládu nasekejte na středně velké kousky a zlehka, rovnoměrně ji rozprostřete na těsto a jen zlehka ponořte pod hladinu těsta. Čokoláda se během pečení propadne níže, nechceme však, aby propadla na úplné dno a připekla se k formě.
8. Pečte na 165°–170 °C (horní/spodní ohřev) po dobu 40–50 minut. Během pečení troubu zbytečně neotevírejte.
9. Po vytažení z trouby nechte beránka pár minut vychladnout a poté jej opatrně vyklopte z formy.
10. Podávat můžete lehce zasypané moučkovým cukrem.

Johanka Kracíková

© Prestizní student 2025

Číslo třicáté

@prestiznistudent

Předej prosím časopis
někomu dalšímu.

